

Sagsbehandling med fingeren på pulsen

***En interviewartikel med Anne-Katrine Lild,
sagsbehandler i projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro'***

”Det har været godt, at det er blevet understreget fra start af, at det her er en ny projektperiode. Det er ikke bare Den Korte Snor - Nørrebro, der kører videre. Projektperioden for 2007 er afsluttet, og nu er det en ny projektperiode. Og det er nogle andre ting, vi har fokus på i 2008.”

Således udtrykker Anne-Katrine Lild sine tanker om det at træde ind i rollen som sagsbehandler i projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro' anno 2008. Anne-Katrine Lild er uddannet socialrådgiver og har været ansat i Socialcenter Nørrebro siden 2000. Efter en vel overstået barselsorlov blev hun pr. 1. januar 2008 frikøbt fra Socialcenter Nørrebro til at arbejde som sagsbehandler i projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro' indtil udgangen af 2008. I dette interview fortæller hun om, hvordan det er at finde sig sin egen rolle som ny sagsbehandler og opdyrke nyt land i projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro'.

Tid til samtaler og personlig kontakt

Projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro' blev sat i søen i august 2006 og løb indtil udgangen af 2007. Maria Jensen var sagsbehandler i hele denne projektperiode. 1. januar 2008 blev Anne-Katrine Lild ansat som sagsbehandler i projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro's anden projektperiode.

I dag har Anne-Katrine arbejdet som sagsbehandler i projektet i omkring tre måneder. Og indtil videre oplever hun, at ingen dage er ens i 'Den Korte Snor – Nørrebro'. Mens nogle dage går med uddannelse i for eksempel 'Signs of Safety' eller den løsningsfokuserede metode, går andre dage med alt fra hjemmebesøg, møder med skolelærere, akutte henvendelser fra de unges faste kontaktpersoner og kontaktskabelse med de unge til journalføring, metodeafprøvning og udarbejdelse af handleplaner. Imidlertid oplever Anne-Katrine det som en stor fordel – og som en stor berigelse i hendes arbejde – at der er afsat tid og ressourcer i projektet til etablering og fastholdelse af en meget tæt kontakt til de unges familier. Blandt andet skaber det grundlag for, at hun kan etablere egentlige relationer til de unges forældre – relationer, som muliggør et tæt samarbejde med forældrene omkring de unges problematikker. *”Jeg behøver ikke at bekymre mig om, at nu har jeg siddet og drukket the med familien, og jeg fik faktisk kun det og det ud af det. Og det gør ikke noget, fordi så har jeg fået så mange andre ting ud af det. Jeg kan mærke, at den relation, jeg får ud af det, den er en helt anden, som jo gør, at jeg meget nemmere kan gå ind og arbejde med nogle af de svære ting.”* Selvom det ikke er alle hjemmebesøg, som giver konkrete svar og dokumenterbare resultater, giver projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro' alligevel mulighed for, at Anne-Katrine kan give sig tid til bare at være i de unges hjem og tale med familiemedlemmerne.

Anne-Katrine fortæller i den forbindelse om et hjemmebesøg, som hun aflagde hos én af projektets unge. Oprindeligt havde Anne-Katrine besluttet sig for en konkret dagsorden for hjemmebesøget, men da hun dukkede op hos familien, var det kun den unges søskende, der var hjemme. Moren dukkede op efter kort tid, men faren kunne ikke nå at komme hjem. Derfor måtte Anne-Katrine træffe en hurtig beslutning om at droppe sin oprindelige dagsorden, og i stedet bruge familiebesøget til at få skabt en relation til den unges mor. *”Jeg fik rigtig meget ud af det. Jeg kunne se, at den mor, hun blomstrede helt op under den samtale. 'Ej, er der én, der gider at lytte til mig og gider at snakke med mig?'. Når jeg ellers har talt med dem, så har det været faren, som har styret samtalen, fordi moren taler dårligt dansk. Så hun er bare vant til at være den, der sidder ved siden af. Og der kun-*

ne jeg mærke, at der skete en masse med vores relation. Og hun fik fortalt mig om hele hendes livshistorie. Og det er jo noget af det, som det her projekt giver mulighed for. At der er tid til at lytte ordentligt til folk, og lade folk bare fortælle deres historie på deres egne præmisser. Og det giver én en masse, som man kan bruge i forhold til sagen. Både i forhold til at få en fornemmelse af samspillet i familien og forældrenes baggrund, og så i forhold til at få skabt den der alliance med forældrene.”

Anne-Katrine er dog i løbet af ansættelsens første tre måneder blevet opmærksom på, at godt nok har hun mere tid til hjemmebesøg og samtaler med den unge og dennes familie, men de tidsmæssige ressourcer er ikke ubegrænsede. *”Jeg har udnyttet, at jeg ikke behøver at tænke på tid, for jeg har masser af tid. Og sådan har jeg måske tænkt lidt for meget. Fordi lige pludselig synes jeg, at jeg har travlt, på trods af at jeg har så få sager.”* Anne-Katrine er derfor opmærksom på, at en del af udfordringen ved rollen som sagsbehandler i 'Den Korte Snor – Nørrebro' er at lære at prioritere sin arbejdstid. En udfordring, som hun dag for dag oplever, at hun bliver bedre til at håndtere.

Sagsbehandling med 'fingeren på pulsen'

Anne-Katrine Lild har i øjeblikket fem sager i Den Korte Snor – Nørrebro. Af hensyn til familien til én af projektets unge har hun dog valgt at påtage sig en sag yderligere, nemlig drengens storebrors sag. Dette valg har hun truffet for at undgå, at familien skulle tilknyttes hele tre sagsbehandlere.

I løbet af de første måneder af Anne-Katrines ansættelse opstartede hun to helt nye sager i projektet. Der har dog undervejs i denne opstartsperiode været stor forskel på, hvor mange kræfter hun har brugt på de to sager. For Anne-Katrine er det nemlig problemernes omfang, som afgør hvor meget tid, hun bruger på de enkelte sager. Desuden afhænger tidsforbruget meget af samarbejdsviljen hos den unge og dennes familie.

I én af projektets nystartede sager var samarbejdet med den unge vanskeligt at etablere. Derfor har Anne-Katrine brugt særlig meget tid på denne sag. Dels har hun været på mange hjemmebesøg hos moren og til møder på den unges skole, dels har hun brugt meget tid på at vente på den unge på aftalte tidspunkter uden at den unge dukkede op. Imidlertid oplever hun, at det intensive arbejde, og ikke mindst den tilknyttede kontaktpersons ihærdige relationsarbejde med den unge, er begyndt at bære frugt. *”Da jeg kom på hjemmebesøg sidst, stod han faktisk op kl. 9 for at kunne være med til det. Og når kontaktpersonen ringer, tager han telefonen nu. Og han tager selv kontakt. Så det har lønnet sig, simpelthen.”*

Når denne sag har udviklet sig positivt, skyldes det ifølge Anne-Katrine også det tætte samarbejde med de faste kontaktpersoner, som projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro' muliggør. *”Der er en helt anden tættere og hyppigere kontakt. Jeg har tidligere oplevet ikke at snakke med kontaktpersoner i flere måneder. Men her har man jo som sagsbehandler meget fingeren på pulsen i forhold til, hvad der sker imellem kontaktpersonen og den unge og hvordan relationen er imellem dem. Og man sparrer med hinanden på en anden måde.”* I forbindelse med opstarten af den konkrete sag har Anne-Katrine og den unges kontaktperson eksempelvis været i kontakt med hinanden tre til fire gange om ugen. Undervejs har de udvekslet ideer og diskuteret, hvordan de samme skulle gribe sagen an. Udover at give mulighed for sparring og idéudveksling oplever Anne-Katrine også, at samarbejdet med kontaktpersonerne er en vigtig forudsætning for, at hun som sagsbehandler kan motivere de unge til samarbejde. Eksempelvis kan kontaktpersonerne snakke med de unge om Anne-Katrines initiativer og forslag til forandringer og hermed medvirke til at gøde jorden for et samarbejde med de unge om disse forandringer.

Anne-Katrine oplever dog også, at kontaktpersonerne drager fordel af det tætte samarbejde i deres arbejde med projektets unge. *”De bruger én på en anden måde. Der er åbnet en dør for, at de bare*

ringer med spørgsmål om det ene eller det andet, og at de bare lige kigger op. Hvor man jo før var en travl sagsbehandler med røg ud af ørerne, som ikke indbød til så meget kontakt, så det er det da en helt anden kontakt. Også fordi de bliver inddraget på en anden måde. Førhen var det jo meget mig, som sad og tænkte tanker om, hvad den unge havde behov for, og så sagde jeg, du skal gøre sådan og sådan. Det her er den unges behov, og det skal du prøve at indfri. Men her har de jo en helt anden medindflydelse på deres arbejde. De er på en helt anden måde en aktiv samarbejdspartner. Hvor de førhen mere har været ansat til at udføre en opgave, så er de i dag en del af projektet.”

Udover at støtte kontaktpersonerne i deres arbejde og give dem en oplevelse af medindflydelse på sagsgangen, så bidrager det tætte samarbejde mellem Anne-Katrine og kontaktpersonerne således også til, at arbejdet med handleplaner opkvalificeres. Dels kan kontaktpersonerne via deres tætte kontakt til de unge bidrage med et meget præcist billede af de unges situation og behov i udarbejdelsen af handleplanerne, dels styrkes kontaktpersonernes forudsætninger for efterfølgende at arbejde aktivt med disse handleplaner. Det ser Anne-Katrine som et meget positivt aspekt ved sagsarbejdet i 'Den Korte Snor – Nørrebro'.

Ikke kun en 'almindelig sagsbehandler'

'Den Korte Snor – Nørrebro' opstiller således på flere måder andre rammer for sagsbehandling, end dem Anne-Katrine Lild har været vant til i arbejdet som sagsbehandler i Socialcenter Nørrebros Ungegruppe. Men hvor er det egentlig helt konkret, at forskellene i Anne-Katrines sagsbehandlerarbejde ligger? Hvad er det, som hun gør i projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro', som hun ikke gjorde i det traditionelle sagsbehandlerarbejde?

”Der er ikke så mange ting, som jeg gør anderledes. Men der er mange ting, som jeg gør meget mere af nu, end jeg gjorde før.”

Anne-Katrine fortæller, at arbejdet i projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro' blandt andet byder på muligheder for, at hun kan styrke og udvikle særlige sider af sin egen sagsbehandlerrolle. I rollen som sagsbehandler og myndighedsperson har hun altid vægtet det personlige indspil i relation til de unge og deres familier højt. Og i 'Den Korte Snor – Nørrebro' har hun mulighed for at vægte det endnu højere. ”Jeg har udviklet en måde at være personlig i forhold til de mennesker, jeg har at gøre med i mine sager, samtidig med at jeg er i myndighedsrollen. Jeg har altid haft en meget personlig stil. Og det har faktisk gjort det nemt at tage myndighedsrollen på sig også, fordi så har familierne og de unge accepteret det på en helt anden måde. Fordi man får en anden relation. Ikke at de ikke ved, at jeg er sagsbehandler og kommer fra kommunen. Men jeg tror, at jeg har været en sagsbehandler, som de ikke har været så bange for at komme op til. Og jeg kører jo min egen stil som sagsbehandler videre i projektet. Og det er jo også den rolle, projektet ligger op til. Og det er lige mig.”

Netop det personlige indspil i relationen til projektets unge og deres familier er noget af det, som Anne-Katrine kan føre videre og udvikle i projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro'. Særligt har hun fokus på relationsskabelsen med de unges forældre. ”Jeg har altid prioriteret det meget i mit arbejde ikke kun at være almindelig sagsbehandler, men også at få skabt en relation med de unge og med familierne. Men med de unge især. Den her rolle er lidt anderledes i og med, at det er forældrene, jeg primært skal skabe en relation til. Jeg har altid fokuseret meget på den unge. Det har været den unge, som jeg har lyttet til først og fremmest. Ikke at jeg stolede blindt på, hvad den unge sagde. Men der må jo ligesom være en grund til, at den unge siger, som han gør. Og så tager jeg udgangspunkt i det, og så kan jeg altid rette ind efterfølgende. Og her skal jeg lige flytte fokus lidt, for det er

jo meget kontaktpersonen, der har relationen med den unge. Og jeg skal fokusere mere på forældrearbejdet.”

For Anne-Katrine er et vigtigt led i det øgede forældresamarbejde i 'Den Korte Snor – Nørrebro' som nævnt at gå på hjemmebesøg og at give sig tid til samtaler af mere personlig karakter. Men et vigtigt led er også, at gennemføre samtaler om alvorlige eller svære emner med forældrene inden for rammer, som virker befordrende for disse samtaler. Derfor er det et vigtigt fokuspunkt for Anne-Katrine at være meget bevidst om, hvilken dagsorden hun sætter for møderne med forældrene og om hvilke rammer, der virker mest hensigtsmæssige i forbindelse hermed. Eksempelvis har hun erfaret, at de samtaler, hvor meget svære emner skal behandles, eller hvor der skal træffes vigtige beslutninger om de unges situation, bedst lader sig gennemføre på hendes eget kontor. Blandt andet fordi hun så kan benytte sin tavle til at gennemføre samtaler med udgangspunkt i 'Signs of safety' og den løsningsfokuserede metode.

Samtaler af en mindre alvorlig karakter foretrækker Anne-Katrine til gengæld at afholde hjemme hos familierne. *”Så giver jeg folk plads til at tale om det, som de sådan lige har brug for. Selvfølgelig har jeg altid en dagsorden med nogle ting, som jeg vil have snakket om, og dem får jeg også altid taget op. Men er jeg hjemme hos dem, så er jeg på deres hjemmebane, og så synes jeg, at det skal foregå afslappet og mere ud fra deres præmisser. Er det mere alvorlige ting og konkrete ting, som jeg vil have dem til at forholde sig til, så foregår det på kontoret. Sådan skelner jeg meget. Jeg oplever at folk er meget glade for, at man kommer hjem til dem.”*

”Jeg er blevet lidt tændt på de der metoder.”

Udover at gennemføre langt flere samtaler med de unges forældre, end hun havde mulighed for at gøre i sit traditionelle sagsbehandlerarbejde, sætter Anne-Katrine Lild også fokus på, *hvordan* disse samtaler kan gennemføres. Til dette formål benytter hun sig af de nye metoder, som hun er i gang med at lære i projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro'. Dette har helt konkret udmøntet sig i, at hun er begyndt at stille andre spørgsmål, når hun gennemfører samtaler. I forbindelse hermed spiller skala-spørgsmål en vigtig rolle. *”Før i tiden blev alle mulige temaer blandet sammen i samtalerne. Selvom man talte om den unges situation, så blev der også lige snakket om farens dårlige ben for eksempel. Og så kunne det være hårdt at få samtalen tilbage på sporet igen. Men med de nye metoder kan jeg lettere fastholde fokus i samtalerne. Det gør jeg for eksempel også ved, at jeg skriver op på tavlen, så forældrene kan se, hvad der snakkes om og besluttet.”*

Også i kontakten med projektets unge oplever Anne-Katrine at kunne bruge de nye samtalemetoder. I den forbindelse nævner hun en af projektets konkrete sager, hvor hun fik en indberetning fra politiet om, at en ung havde sat ild til en skole. Den unge blev derfor indkaldt til sin første samtale i projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro'. Anne-Katrine fortæller, at hun normalt ville gå til sådan en samtale på en meget problemfokuseret måde. *”Normalt ville det første, jeg gjorde, være at sige til drengen, jeg har fået den her indberetning fra politiet, og der står sådan og sådan. Altså meget problemfokuseret fra start af. Men nu tænker jeg, at vi skal ikke fokusere på problemerne. Og da han så kommer, så vælger jeg overhovedet ikke at nævne den der indberetning. Jeg starter bare ud med at sige, 'nå men hvad synes du, at du har brug for hjælp til, og hvad tror du, at jeg kan hjælpe dig med?' Og så startede vi samtalen sådan. Og så fik jeg en helt anden samtale, end jeg normalt ville få med en ung første gang. Så havde jeg måske haft sådan en samtale med en ung femte gang, jeg snakkede med ham.”*

Anne-Katrine fortæller, at denne tilgang til samtalen var med til at nedbryde barriererne imellem hende selv og den unge, i og med at den ikke lagde op til, at drengen skulle forsvare eller redegøre for sine handlinger. Men hun erkender dog samtidig, at det kan være krævende at tilegne sig nye

tilgange og rutiner. ”Der sker en udvikling i mig som sagsbehandler. For når man har siddet som sagsbehandler i så mange år, så kører meget på rygraden. Man tænker måske ikke så meget over det, for man synes egentlig, at man har det godt med sine borgere. Og jeg har jo været på masser af kurser førhen, og det er fedt nok, når man er der. Men når man så kommer hjem, så får man jo slet ikke brugt de ting, man har lært. Og så glemmer man dem jo efter nogen tid. Men ’Den Korte Snor – Nørrebro’ gir en helt anden mulighed og tid til at prøve det af. For når man skal til at prøve noget nyt af, så kræver det jo noget af en. Det kræver, at man tænker og planlægger på en anden måde. Så det har altid været nemmere bare at gøre som man plejer i en travl hverdag. På den måde er ’Den Korte Snor – Nørrebro’ virkelig med til at opkvalificere mit sagsbehandlerarbejde, fordi jeg får tid til at prøve nogle ting af og tænke over, hvordan det virkede.”

”Er det de rigtige unge, vi har fat i?”

Når ’Den Korte Snor – Nørrebro’ giver mulighed for at udvikle og opkvalificere sagsbehandlingen af de enkelte sager, sker det blandt andet ved, at der skabes en ramme hvori refleksion over praksis kan finde sted. For Anne-Katrine Lild har dette refleksionsrum blandt andet afstedkommet overvejelser over, om det er de rigtige unge, som projekt ’Den Korte Snor – Nørrebro’ har udvalgt. Er det virkelig de allermest uroskabende og udsatte unge på Nørrebro, som projektet har fat i? Det er Anne-Katrine i tvivl om.

”Selvfølgelig er det altid svært i sådan nogle forebyggende projekter, for man ved jo ikke, hvordan de ville ende ud, hverken hvis de ikke havde været med i ’Den Korte Snor – Nørrebro’, eller efter at de har været med. Men jeg oplever, at der er rigtig mange børn og unge på Nørrebro, som har brug for støtte og som har det svært både derhjemme og i skolen og i fritiden. Der er virkelig mange. Og så synes jeg bare, at det er vigtigt, at hvis der er nogle, som skal have mere end alle de andre, der også har brug for det, så skal der også være en ordentlig grund til det. Fordi som udgangspunkt skal alle jo have lige muligheder for at få hjælp og støtte. Og hvis man skal gå ind og give nogle noget mere end andre, så skal det være fordi, de har større behov.”

Frem for at lade sin tvivl om, om projektet har fat i de rigtige unge, være en barriere for arbejdet i ’Den Korte Snor – Nørrebro’, har Anne-Katrine har dog valgt at se tvivlen som et springbræt til at udvikle og opkvalificere projektets visitationsprocedurer. Derfor har Anne-Katrine og Wenche Svensson sat denne problemstilling på dagsordenen i de coachingseancer, som Anne-Katrine tilbydes hver 14. dag. Og selv har Anne-Katrine taget initiativ til at fremskaffe og gennemlæse samtlige sager på 12-15-årige på Nørrebro.

Endnu er Anne-Katrine ikke nået så langt i gennemlæsningen af de mange. Blandt andet fordi hun ad andre kanaler fik kendskab til en ung, som hun mente var egnet til at komme med i ’Den Korte Snor – Nørrebro’, og som hun derfor har brugt tid på at køre ind i projektet. Det er dog hendes mål, at hun i projektperioden 2008 skal arbejde med at udvikle nye metoder til at screene og visitere unge til projektet.

I projekt ’Den Korte Snor – Nørrebro’ har man desuden valgt at sætte fokus på fastholdelse af projektets unge i de almindelige skoletilbud. Dette fokusområde arbejder Anne-Katrine også bevidst med i sit sagsarbejde. Generelt mener Anne-Katrine nemlig, at der er for lidt fokus på fastholdelse af udsatte unge i de almindelige skoletilbud – og ikke mindst på de konsekvenser, som det kan have for de unge at blive taget ud af den almindelige Folkeskole og flyttet over i dagtilbud. ”Man hjælper dem med nogle ting på den måde, men man ødelægger også nogle ting for dem på længere sigt. Hvis den unge er rimeligt god fagligt, så ødelægger man faktisk den unges muligheder for at tage en uddannelse senere hen. Selvfølgelig ville de kunne tage fag på aftenskole, men det kræver, at de har ressourcer til at gøre det. Og det har de her unge måske ikke.”

I og med at de unge i 'Den Korte Snor – Nørrebro' ikke er så gamle, og derfor har en del års skolegang foran sig, ser Anne-Katrine det som en særligt vigtig opgave, at hun som sagsbehandler har fokus på de unges fremtidige uddannelsesmuligheder. Da alternativerne til den almindelige Folkeskole ikke kvalificerer til de gymnasiale uddannelser, risikerer de unge nemlig at blive afskåret fra mulighederne for at videreudanne sig, hvis de forlader Folkeskolen i utide. Anne-Katrine har dog måtte indskrive sine to første unge i et dagtilbud, men særligt i den enes tilfælde arbejder hun hen imod, at han kan komme tilbage til Folkeskolen tids nok til, at han kan nå at tage en 9. klasses eksamen.

Projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro' anno 2008

Anne-Katrine Lild er naturligvis bevidst om, at hun ikke er den første til at gøre sig erfaringer med sagsbehandlerrollen i 'Den Korte Snor – Nørrebro'. Som sagsbehandler i projektet i 2008 har Anne-Katrine taget over der, hvor Maria Jensen slap projektet i 2007. Det betyder imidlertid ikke, at Anne-Katrine går til sagsbehandlerarbejdet på præcis samme måde, som Maria gjorde. Udover at hun med sine personlige sagsbehandlererfaringer kan bidrage med nye perspektiver, ideer og fremgangsmåder til projektet, står det nemlig også klart, at hun som ny sagsbehandler i projektet endnu ikke har fået de mange nye arbejdsmetoder helt ind under huden, og at hun derfor går til sine sager på en lidt anden måde end Maria gjorde. Anne-Katrine arbejder på at tilegne sig de metodiske tilgange, men er samtidig afklaret med, at det er noget, der tager tid, og at hun ikke skal forvente af sig selv, at hun skal kunne det hele på én gang.

For Anne-Katrine har det haft stor betydning for opstartsfasen i projektet, at der har været fokus på, at projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro' den 1. januar 2008 gik ind i en helt ny projektfase. En projektfase, som for det første har til formål at køre projektet videre, men som for det andet også har til formål at sætte nye temaer og aspekter omkring arbejdet med projektets unge i fokus.

I forbindelse med Anne-Katrines opstart i projektet blev der afholdt en stop-op-dag. Her blev målene for projektperioden 2008 opstillet. *"Det gjorde det meget håndgribeligt for mig. For det var meget abstrakt for mig i starten. 'Den Korte Snor – Nørrebro', hvad er det? Og de sagde en masse ord, som jeg ikke lige havde hørt før. 'Signs of safety', for eksempel, det er først noget man er gået i gang med at arbejde med, mens jeg har været på barsel."* På trods af en vis usikkerhed omkring, begrebsbrugen og de nye metoder, som projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro' har introduceret i sagsbehandlingen af de unges sager, har Anne-Katrine ikke været bange for at tage de nye udfordringer op. At hun har kunnet kaste sig relativt frygtløs ud i de mange nye udfordringer, skyldes ifølge Anne-Katrine selv hendes mangeårige erfaring med sagsbehandling i Socialcenter Nørrebro. Anne-Katrine har da også allerede prøvet kræfter med de nye metodiske tilgange i flere af sine sager.

Om Anne-Katrines egne mål for projektperioden 2008 i 'Den Korte Snor – Nørrebro' fortæller hun, at hun helt overordnet har et mål om, at hun ved udgangen af 2008 skal kunne se, at projektet har haft en virkning og gjort en forandring i forhold til de unge, som indgår i projektet. *"Jeg har ikke et samlet mål for de unge. De unge er ikke ens, og derfor kan man stille forskellige succeskriterier op. Men målet er, at jeg kan se, at det har rykket noget på en anden måde, end hvad jeg ellers har oplevet tidligere i forhold til de unge."*

Anne-Katrine har desuden et mål om udnytte de ressourcer, som projektet stiller til rådighed for hende, så optimalt som muligt. På det personlige plan betyder det, at hun skal opkvalificere sig som sagsbehandler og tilegne sig nye kompetencer til at arbejde med udsatte unge. *"Målet for mig selv er at opkvalificere mig. Målet er, at jeg slutter det af og er tilfreds med det år, der er gået. At jeg*

har fået noget ud af det, og at jeg har udnyttet ressourcerne godt nok, både i forhold til de unge og deres familier og i forhold til mig selv.”

Selvom der er mange måneder til, at projektperioden 2008 udløber, så har Anne-Katrine allerede gjort sig nogle tanker om, hvad hun kan bringe med sig videre fra projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro'. Først og fremmest forventer Anne-Katrine at kunne videreføre brugen af 'Signs of safety' og den løsningsfokuserede metode når hun om knap et år skal tilbage i sit traditionelle sagsbehandlerarbejde. Netværksmøde-metoden ser hun også som en metode, som det er muligt at overføre. Anne-Katrine oplever også at hun – via brugen af disse metoder – har gjort sig nogle vigtige erfaringer med udarbejdelsen og brugen af handleplaner i projektet. Erfaringer som hun ligeledes mener, at det er muligt at overføre til en traditionel sagsbehandlerpraksis. Dels oplever hun nemlig medinddragelsen af de unge, deres familie og deres kontaktpersoner i udarbejdelsen af handleplanerne som meget positiv og udbytterig. Dels har hun erfaret, hvor vigtigt det er at opstille realistiske og detaljerede mål og delmål i handleplanerne, hvis de skal kunne bruges konstruktivt i arbejdet med de unge.

Da projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro' indledte sin anden projektperiode i januar 2008 var der visse ting, som lå fast på forhånd. Dels lå det fast, at Anne-Katrine Lild, projektets nye sagsbehandler, skulle tilbydes undervisning i relevante metoder og teorier. Dels skulle hun have mulighed for at eksperimentere med at overføre disse nye input til sin egen personlige praksis. Og endelig skulle hun via coaching og sparring støttes i at reflektere over disse eksperimenter og over hendes egne mål med projektperioden.

Som det fremgår af dette interview er Anne-Katrine allerede godt i gang med at tilegne sig nye metoder og eksperimentere med at overføre disse metoder til sin praksis. Hun er med andre ord godt i gang med at finde sin egen rolle og funktion i projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro'. Men Anne-Katrine har også valgt at gå et skridt videre. Ved at sætte fokus på visitationsprocedurer og skolefastholdelse har Anne-Katrine nemlig taget initiativ til at afsøge nye aspekter og opdyrke nyt land i projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro'. Hvordan disse initiativer kommer til at forme projekt 'Den Korte Snor – Nørrebro', vil tiden vise.